

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีสัตว์
ในดวงใจ

冷面督主请低调

四月的罂儿 ซื่อเย่วต๊ะฉีเอ๋อร์ เฟียน
ตี้เอ้อเหม้ง แปล SnellSnail วาด

13

บทที่ 427 ออกจากวัง
หนีเชื้อโรค (1)

เวลาผ่านไปรวดเร็วราวติดปีก สายลมพัดแผ่วเบาทุกแห่งหน
นับเป็นเรื่องธรรมดายิ่ง

พริบตาก็ย่างเข้าเดือนเจ็ด เป็นฤดูอันร้อนระอุ

หลายวันนี้ดอกบัวที่ปลูกไว้ยี่สิบกว่าอ่างในตำหนัก
เมี่ยวอิงกำลังแบ่งบานเต็มที่ ฉวยโอกาสขณะอากาศยังมีได้
ร้อนจัด อยู่กุ่มเฟยสือหยวนชิงจึงชักชวนเหล่าสนมทั้งหลายให้
มาชมดอกบัวที่ตำหนักของตนในยามเช้า

ตำหนักเมี่ยวอิงสร้างอย่างวิจิตรงดงาม ซ้ายยังตกแต่ง
พิถีพิถัน แม้ความหรรหฺรจะเทียบตำหนักคุณหญิงหรือตำหนัก
จิงหยางไม่ได้ แต่ก็นับว่าโอ่อ่ากว้างขวาง สมฐานะผู้เป็น
พระสนมโดยแท้

บัวที่ปลูกในตำหนักก็หาใช้ดอกบัวดาษตื่นทั่วไปไม่
เพราะมีใบใหญ่ขนาดเท่าสามข้าว มีทั้งสีแดงเข้ม ชมพูอ่อน
เหลืองอ่อน ขาวนวล ช้ำยังมีเกสรเป็นชั้นๆ อ่อนช้อยงดงามยิ่ง

ใบบัวขนาดเท่าฝ่ามือที่เขียวขจีสะดุดตาดูคล้ายกับ
หญิงสาวกำลังจับกระโปรงเพื่อรำรำ

และราวกับดอกบัวมีสัญชาตญาณรับรู้ว่าจะมีหลาย
คนมาชื่นชมจึงพากันแบ่งบานเต็มที่ อดใจไม่ยอม
น้อยหน้า เมื่อมองไปก็เห็นแต่ความงามและกลิ่นหอมโชยระรื่น

กลางลานมีเหล่าสนมที่แต่งกายเต็มยศ ถือพัดโบกเบาๆ
พุดคุยหัวร่อท่ามกลางดอกไม้ ความงามของแต่ละนางไม่ได้
ด้อยไปกว่าเหล่าบุปผาแต่อย่างใด

เสียดายที่สวรรค์ไม่เป็นใจ ผ่านไปไม่นานก็มีเมฆครึ้ม
ลอยต่ำ ตามด้วยเม็ดฝนเริ่มโปรยปรายลงมา

เหล่าสนมยังคงติดลมสนุกสนานจึงไปยืนใต้ชายคาพร้อม
กับชมพืชรุ่นต่อ

เหลียงเพยยืนอยู่ด้านข้างฮู่กั๊ยกเพย มองสายฝนที่
โปรยปรายลงมาข้างกำแพงวังสีขาว เมื่อละสายตากลับมาก็
ลอบเหลียวมองสตรีซึ่งอยู่ในชุดเต็มยศด้านข้าง

ฮู่กั๊ยกเพยอยู่ในชุดผ้าแพรสีสดใส่ลายดอกโบตั๋น ทั้ง
คอเสื้อ แขนกว้าง และชายกระโปรงล้วนปักลายมังกรเหมือน
บุปผาคู่กับการใช้ไหมทองในการเดินเส้น ทำให้ทุกการ
เคลื่อนไหวเป็นประกายระยิบระยับ เจิดจ้าทำสายตา

เหลียงเพยกะพริบตาเล็กน้อย ใช้พัดลายมัจฉาเรีงรำบัง
ริมฝีปากอวบอิ่มครึ่งหนึ่ง ก่อนเอียงหน้าไปทางฮู่กั๊ยกเพยพร้อม
ถามเสียงเบา

“พระสนมไฉนขำหรือไม่ว่า คนตำหนักจึงหยางผู้นั้น
จวนเจียนจะไม่ไหวแล้ว”

รอยยิ้มของฮู่กั๊ยกเพยหุบลงทันควัน เอ่ยด้วยน้ำเสียง
เยียบเย็น

“ข้าพลีไรแก่นสารไม่ควรค่าแก่การเชื่อถือ กล่าวกันว่า
หญิงแพศยาผู้นั้น อาการประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวทรุดมิใช่”

“ช่างเป็นเวอร์กรรมโดยแท้ ได้ยินว่าเป็นตุ่มพองกลัด
หนอง ทำเอาผิวหนังหลุดเป็นชั้นๆ น่าอนาถใจยิ่ง!”

เหลียงเฟยหันหน้ามามองอยู่ก๊วยเฟยโดยตรง ยามนี้
คล้ายนางยินดีกับการเย้ยหยันซ้ำเติมผู้อื่น จนเสียงที่พูดดังกว่า
ปกติหลายเท่า

“ท่านอาจจะยังไม่รู้ ชาวที่ลือกันหนักหน่วงในวังยามนี้คือ
คนตำหนักจิ้งหยางผู้นั้นถูกผีเข้าจึงทำให้แม้แต่หน้าร้อนก็เป็น
โรคผิวดำได้”

สิ้นเสียงคล้ายกับปาวประกาศ เหล่าสนมที่สอดรู้สอดเห็น
ก็รีบกรูกันเข้ามา

หว่านผินรับช่วงต่อ

“ข้าก็ได้ยินเช่นกัน พักก่อนมีขันทีเคาะยามผู้หนึ่งเดิน
ผ่านตำหนักจิ้งหยาง จู่ๆ ก็เห็นควันสีน้ำเงินลอยขึ้นหนาแน่น
กลางท้องฟ้า ทำเอาตกใจจนแทบน้ำลายฟูมปาก”

“ยังมีที่นากลัวกว่านั้นอีก คือนวันก่อนมีฝนตกหนัก จู่ๆ
สายฟ้าก็ฟาดเปรี้ยงลงที่รูปปั้นสัตว์หน้าตำหนักจิ้งหยาง”

“อมิตาภพุทธ ได้ยินว่าจะเชิญไต้ชื้อจากวัดหย่งลู่มาทำพิธีโล่ผีให้แก่คนผู้นั้น”

จางเสวียนชื่อนับถือก๊อวินชีมาโดยตลอด ครั้นได้ยินเหลียงเพยกกับพวกกูเรื่องส่งเดชก็รู้สึกไม่พอใจยิ่ง นางกล่าวด้วยความหงุดหงิด

“พี่สาวทั้งหลายเพิ่งพ้นโทษไม่นานก็ลืมรสชาติของการถูกกักบริเวณแล้วหรือ...”

หวานผินไม่พอใจ ถลึงตาใส่จางอิงไปหนึ่งที่ตามด้วยกล่าวเสียด

“เจ้าเป็นเพียงเสวียนชื่อนเล็ก ๆ ผู้หนึ่ง เข้าวังมานาน แต่ก็ยังไม่เคยถูกฝ่าบาทสัมผัสร่างกายแม้เพียงนิดก็กล้าเหิมเกริมกับพระสนมที่ตำแหน่งสูงกว่ากระนั้นรึ”

“ข้าพุดเรื่องจริงนี้เจ้าคะ พี่อวินก๊วยผินล้มป่วยก็น่าเห็นใจพอแล้ว เราไม่อาจไปเยี่ยมนางได้ กลับมาพุดจาข้าเดิมนางอีก หากเรื่องนี้ไปถึงพระเนตรพระกรรณ...”

จางอิงปราชิตาไปทางฮู่กู่ยเฟยคล้ายกับไม่ตั้งใจ
ทางคิ้วเซตเฉียงขึ้น ลักยิ้มข้างแก้มปรากฏคล้ายกับอมยิ้ม

คำกล่าวนี้นับว่ามีเหตุผล

ฮู่กู่ยเฟยพลันทำสีหน้าจริงจัง สื่อให้ทั้งสามคนเงิบได้
แล้ว

“เอาเถิด อย่าพูดมากอีกเลย ยามนี้ตำหนักจิงหยางมี
ปัญหาไม่หยุด ฝ่าบาทก็ทรงกังวลเรื่องนี้นัก พวกเราควรรู้จัก
วางตัว”

“หากผู้ใดปากพาจน หาเรื่องใส่ตัวก็อย่าโทษว่าข้า
ไม่เหลียวแล”

คำคืนมีดตั้งทะเลกว้าง มองไปสุดลูกหูลูกตาไม่เห็นฝั่ง

ตำหนักจิงหยาง กู้วินซีตี๋มสุราเหลือง¹ เข้าไปหนึ่งจอก
พลางพูดคุยกะซิบกระซาบกับจื่อฉินด้วยความเพลิดเพลिन

¹ สุราเหลือง เป็นเหล้าโรงโบราณชนิดหนึ่ง หมักจากข้าวฟ่างและข้าวโพด เมื่อได้
ที่จะออกมาเป็นสีเหลือง

“นายหญิง ทุกวันนี้ผู้ที่คอยจับตาพวกเราล้วนไม่กล้าเข้ามาในตำหนักแม่เพียงครึ่งก้าว ดีไม่ดีเราไม่ต้องเสียเวลาขับไล่ตงจูกูก็แทบอยากออกจากตำหนักจึงหยางไปหานายใหม่แล้ว”

ก๊อวินซีใช้สองนิ้วหนีบก้านจอกสุราที่ยังอุ่นอยู่พาลงมุนเล่นเบาๆ จากนั้นยกขึ้นเล็งไปยังเทียนไข มองแสงสะท้อนกลับมาจนเป็นวงกลมที่รางเลื่อน

“ครั้งนี้ต้องขอบคุณพี่เสียน หากไม่ได้เขาช่วยวางแผนคงยากจะตบตาหัวหน้าชั้นและหน่วยตงฉ่างได้”

ใบหน้าจื่อฉีเต็มไปด้วยความกังขา

“แต่บ่าวยังไม่เข้าใจ ท่านอ๋องเสียนมีเวทคาถาด้วยหรือ เจ้าคะ เหตุใดจึงสามารถทำให้เกิดฟ้าผ่า ช้ำยังผ่าลงที่ตำหนักจึงหยางอย่างแม่นยำอีกด้วย”

ก๊อวินซีรินน้ำสีอำพันลงในจอกเล็กอีกครั้ง ก่อนจะแหงนหน้ากรอกลงคอ

“ที่เชื่อกันว่าเป็นดวงไฟภูตผี แท้จริงก็แค่จับหิ้งห้อย
มาแล้วโยยผิงหลังเฝิน²ตามลำตัว ส่วนที่ว่าเกิดฟ้าผ่า เพราะเขา
นำท่อนเหล็กไปวางไว้บนหลังคาตำหนักเราแต่แรก”

จื่อฉีแอบหัวเราะพร้อมยกนิ้วหัวแม่มือให้

“เป็นเช่นนี้เอง ข้างกายนายหญิงช่างมีแต่คนเก่ง”

ครั้นสุราสองจอกลงท้อง ภายในร่างกายก็รู้สึกอุ่นขึ้น
คล้ายไปกระตุ้นพิษร้ายที่อยู่ในตัว

ก๊อวินซึ่งรู้สึกวิงเวียนศีรษะ ปวดกระดูกจนคล้ายร่างกาย
จะแตกร้าว มือเท้าอ่อนแรง ผิวหนังทั้งเจ็บบวมและคันเคะเยอ

เมื่อเห็นใบหน้าและมือเท้าเต็มไปด้วยตุ่มพุพอง อีกทั้ง
เริ่มมีอาการบวมเป่ง จื่อฉีก็รีบคุกเข่าลงข้างกายนายหญิงแล้ว
เป่าไปทั่ว ปากก็พร่ำบ่นไม่หยุด

“นายหญิงอย่าได้เกานะเจ้าคะ อดทนอีกหน่อย รอให้
พิธีกรรมผ่านพ้น เราจะมีทางรอดใหม่ ถึงตอนนั้นท่านจะได้
ไม่ต้องแอบดื่มสุราทุกวันเพื่อกระตุ้นให้พิษในร่างกายกำเริบอีก”

² ผิงหลังเฝิน คือผิงฟอสฟอรัส

ก๊อวินซีถอนหายใจเฮือกใหญ่ ชุกกายลงไปในผ้าห่ม

“รู้สึกจะเริ่มมีไข้ไปอีกแล้ว เจ้าให้ข้าพักผ่อนเถิด”

สองวันต่อมา พิธีกรรมทางศาสนาถูกจัดขึ้นที่ตำหนักจิ้งหยาง

ยามเที่ยงแดดกำลังร้อนแรง กำแพงสีแดงด้านนอกมีทหารรักษาการณ์เฝ้ายามแน่นหนาจนแม้แต่หนอนตัวเล็กก็ยังไม่กล้าจะเล็ดลอดเข้าไปได้

ภายในกำแพง ด้านนอกตำหนักจิ้งหยางเป็นลานกว้างวางเตียงไม้จันทน์อยู่หลังหนึ่ง

เป็นเตียงแข็งแรงที่คลุมด้วยมุ้งสีขาวรอบด้าน เมื่อมีลมพัดมาเบาๆ ชายมุ้งจะพลิ้วไหวเป็นระยะ แต่ไม่ว่าจะมองจากมุมใดก็ไม่อาจเห็นบุคคลที่อยู่มุ้งนั้นได้เลย

หลวงจีนนับร้อยรูปสวมจีวร นุ่งลอมวงห่างจากเตียงประมาณห้าสิบก้าว ต่างประนมมือตั้งใจสวดมนต์

มีควันสีเขียวยลอยขึ้นกลางอากาศ เสียงดีเกเราะควบคู่ไป
กับเสียงสวดมนต์ ฟังแล้วก้องกังวานยิ่ง

ด้านนอกตำหนัก ฮ่องเต้หัวหนานขึ้นม้ามปากด้วย
ความเครียด ร่างในชุดมังกรสีเหลืองอร่ามเดินกลับไปกลับมา
เห็นแล้วชวนให้ว้าวุ่นใจนัก

เมื่อสองปีก่อน หัวหนานขึ้นฝ่าฝืนอุปสรรคทั้งผอง
จนก้าวขึ้นบัลลังก์มังกร แต่เพราะเกรงว่านักพรตอี่เสวียนจี
จะก้าวกายราชกิจจึงสั่งการให้หน่วยตงฉางและหน่วยองครักษ์
เสื่อแพรที่มีเครือข่ายอยู่ทั่วแคว้น ระดมกำลังกวาดล้างอาราม
นักพรต ทั้งวัดวาของหลวงจีน สถานที่จำศีล กระทั่งขับไล่
นักบวชทุกนิกายจนทำให้หลากหลายลัทธิเกิดความไม่พอใจ
เกิดเหตุการณ์เข่นฆ่าและปะทะกับทางการอยู่สืบกว่าครึ่ง

และแล้วตำหนักจึงหยางก็เข้าสู่ความเงิบงัน หัวหนานขึ้น
พลันหยุดชะงัก แววดาเริ่มมีประกายแห่งความหวัง

รอนบรรดาหลวงจีนทยอยเดินออกมา หัวหนานขึ้นก็ถึง
ตัวผู้ที่อยู่ท้ายสุดมาถามด้วยน้ำเสียงร่อนรน

“ขอลาอยู่จนได้ชื่อ อาการของสนมเราเป็นอย่างไรบ้าง”

หลวงจีนชราที่มีคิ้วขาวที่ปลิวตามลม ดวงตาคมกริบหรือลึกละเอียด ประนมมือพร้อมเอ่ยปาก

“อมิตาภพุทธ น่าเห็นใจที่พระสนมตกอยู่ในปีแห่งเคราะห์ร้าย อาตมาและลูกศิษย์ใช้พิธีกรรมสักระไรไว้ก็จริง แต่ยังไม่อาจสะเดาะเคราะห์นี้ได้จึงเท่ากับแก้ไขที่ปลายเหตุเท่านั้น”

หัวหน้าชนมมองหลวงจีนชราด้วยอาการใจลอย หลังจากตั้งสติกลับมาได้ก็ผายมือเชื้อเชิญให้เดินไปคุยไป

“รบกวนได้ชื่อช่วยชี้แนะด้วย”

ใบหน้าหลวงจีนเปี่ยมด้วยรอยยิ้มมีเมตตา เขากล่าวเสียงเนิบช้า

“ลัคนาราศีของพระสนมตกอยู่ในสายน้ำกลางลำธารที่ต้องห้ามคือไฟในเตา แต่ปีนี้เป็นปีติงโฉว ธาตุไฟจากสุสานแรงกล้า นั้นย่อมเป็นผลร้ายต่อผู้มีสุขภาพอ่อนแอ”

หัวหนานขึ้นเอามือไฟลงหลังพร้อมกล่าวจึงว่า

“เรื่องเกี่ยวกับภูตผีที่มองไม่เห็นจะมีผลร้ายถึงเพียงนี้
เชียวรี”

หลวงจีนทอดสายตาไปไกล ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อย ๆ
ประดับ

“ฝ่าบาททรงคิดบ้างหรือไม่ เรื่องเมื่อครูที่ได้รับสั่งกับ
อาตมา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดวงไฟภูตผี ไฟผ่าตำหนัก มีสิ่งใดที่
ไม่เกี่ยวข้องกับไฟบ้าง”

“หากทรงต้องการให้พระสนมหายดี นอกจากห้ามใช้
ผู้มีลัคนาราศีธาตุไฟมาอยู่ใกล้ชิดคอยรับใช้แล้ว ทางที่ดีคือให้
พระสนมออกจากวังเพื่อหนีโรคร้าย ท่องบทสวดมหายานทุกวัน
สุดท้ายจึงจะหลุดพ้นจากเคราะห์ร้ายรังควานได้”

หัวหนานขึ้นผีทำพลันชะงักงัน คิ้วขมวดมุ่นคล้ายกำลัง
ใช้ความคิดอย่างหนัก “ลัคนาราศีธาตุไฟ...เอาเถิด เราจะทำ
ตามที่ได้ซื้อแนะนำ”

บทที่ 428 ออกจากวัง หนีเชื้อโรค (2)

เมื่อตงจู้รู้ว่าตนไม่ต้องอยู่ทำงานในตำหนักจึงหยางอีก
ก็ดีใจอย่างยิ่ง ซ้ายังโง่เขลาถึงขั้นแสดงสีหน้ายินดีปรีดาต่อ
หน้าทุกคน

คนที่จากไปพร้อมนาง นอกจากขันทีเสี่ยวเซอจื่อแล้วยัง
มีข้าราชการบริพารชายและหญิงอีกเจ็ดคน

เหล่าบริวารที่เห็นแก่ตัวต่างดีใจกระโดดโลดเต้นกลับไป
ยังห้องพักของตน รีบเก็บข้าวของแล้ววิ่งมารวมตัวที่เบื้องหน้า
มหาขันทีเหลียงเจิน คาดหวังเต็มเปี่ยมว่าคงมีงานที่ดีกว่ารอให้
พวกเขาไปทำ

ที่ไหนได้ ชะตากรรมของพวกเขาคือไปชักกางเกง
ที่กองงานซักล้าง หรือไม่ก็ไปห้องสุขาทำความสะอาดถึงอจม

หลังจากขับไล่ผู้มีลัคนาราศีราตุไฟออกไปหมดแล้ว
หัวหน้าชั้นก็ทนความคิดถึงไม่ไหว ไม่สนใจเสียงห้ามปราม

ของเหล่าหมอหลวง ใช้ผ้าขาวปิดหน้าแล้วเดินจ้ำอ้าวเข้าไปใน
ตำหนักจึงหยาง

เมื่อไปถึงห้องนอน ใบหน้าของก๊อวินซีก็ทำให้เขาตกใจ
อย่างยิ่ง

ไม่พบหลายวัน ใบหน้านวลผ่องหวานแฉล้มของ
หญิงสาวแปรเปลี่ยนไปเสียแล้ว

ที่ผ่านมารูปโฉมของนางทำให้เขาหลงใหลเป็นที่สุด
แต่บัดนี้ใบหน้ากลับเต็มไปด้วยแผลพุพอง ซ้ำบางส่วนยัง
กลัดหนองอีก แม้แต่เครื่องหน้าที่เคยไว้ที่ตักก็บวมเป่งจนผิดรูป
ไปเสียสิ้น

หัวหนานชื่นเห็นนางเพียงแวบเดียวก็แทบหายใจไม่ออก
หมดความกล้าที่จะมองหน้าซ้ำสอง เขารีบชวนเชอออกจาก
ตำหนักพร้อมความรู้สึกขนพองสยองเกล้า ต้องไปแอบหลบอยู่
ใต้ชายคาด้านนอก

เพราะมีหน้าตาต่างขวางกั้นอยู่ ก๊อวินซีจึงแอบยืมในใจ

นางรู้ดีว่าการจะออกคำสั่งให้นางออกจากวัง สำหรับ
ฮ่องเต้แล้วเป็นเรื่องยากเย็นเพียงใด และนางก็รู้ว่าฮุยฉานได้ซื้อ
ที่มาทำพิธี แท้จริงเป็นคนที่คู่กันไปหามาต่างหาก

แต่เพื่อให้ได้ออกจากวังอย่างราบรื่น กุ๋ววินซีจึงต้อง
แสวงหาตัวนางาสงสารต่อหน้าหัวหน้าขึ้น

“ภาษิตว่าสามีภรรยาเดิมเป็นนกร่วมป่า แต่พอภัยมาต่าง
ก็บินหนีคนละทิศ หม่อมฉันนับว่าได้เห็นประจักษ์แล้ว”

“หม่อมฉันเพียงเป็นโรคติดต่อ ฝ่าบาทก็เตรียมจะขับไล่-
ไล่ส่ง ปกติมักเรียกหาแต่ ‘อ้ายเฟย’ ‘อ้ายเฟย’ แต่พอเกิดเรื่อง
ฝ่าบาทก็เป็นคนแรกที่ทอดทิ้งหม่อมฉัน”

กุ๋ววินซีเอานิ้วหมุนปอยผม ปากก็พูดพลางถอนหายใจ
ราวกับน้อยเนื้อต่ำใจจนเหลือจะกล่าว

ทันใดนั้นเสียงร่ำรอนของฮ่องเต้ที่อยู่อีกฝั่งของหน้าต่าง
ก็ดังขึ้น

“อวินชี เจ้ากล่าวอันใด ข้าเคยรังเกียจเจ้าเมื่อไหร่กัน
เพียงแต่เมื่อครู่เมื่อเห็นสภาพของเจ้า ข้ารู้สึกปวดใจแทนที่
เท่านั้น”

ฮ่องเต้พูดไปก็ยิ่งเกรี้ยวกราด

“ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะหมอลวงไม่เอาไหน ทำให้เจ้า
ต้องทนทุกข์ทรมาน อีกประเดี๋ยวข้าจะสั่งกุดหัวพวกมันให้หมด”

กั๋ววินชีและจื่อฉิมองหน้ากัน ก่อนปีบน้ำตากล่าวเสียง
วิงวอน

“ฝ่าบาทเพคะ หากจะโทษก็ต้องโทษที่หม่อมฉันดวงไม่ดี
เป็นปีแห่งเคราะห์กรรม ไม่เกี่ยวอันใดกับหมอลวง พวกเขา
ตั้งใจรักษาหม่อมฉัน แม้ไม่มีความดีก็มีความชอบอยู่บ้าง”

“หม่อมฉันจะทำตามรับสั่ง ไปเก็บตัวที่วัดหย่งลู่แต่โดยดี
ฝ่าบาทอย่าได้กริ้วหมอลวงอีกเลย ถือเสียวว่าสร้างบุญกุศล
ให้แก่หม่อมฉันเถิดนะเพคะ”

หัวหนานชื่นก้มหน้าลง คลื่นหวั่นไหวด้วยความเหนื่อยล้า

“ก๊วยผินของข้าช่างว่านอนสอนง่ายนัก ไม่เสียทีที่ข้าโปรดปรานเจ้าเพียงผู้เดียว เจ้าวางใจเถิด ข้าให้สัญญาว่าครบกำหนดหนึ่งเดือนจะรับเจ้ากลับมาทันที”

วันที่ออกจากวัง ท้องฟ้าแจ่มใสยิ่ง

เนื่องจากไปอยู่วัดจึงไม่เหมาะจะแต่งกายเต็มยศ ก๊วยวินซีสวมเพียงชุดสีหยกขาวลายบุปผาวารีคู่กับกระโปรงจีบรอบตัว หักด้วยเสื้อคลุมแขนกว้างเป็นผ้าแพรสีขาวกั้นขอบด้วยลูกไม้

ผมม้วนเป็นรูปก้นหอยพร้อมคลุมด้วยผ้าแพรบางรวมไปถึงโบหน้าที่เต็มไปด้วยตุ้มหนองก็อยู่ใต้ผ้าแพรนั้น เมื่อมีคนจ้องมองมาจึงไม่ทำให้รู้สึกน่ากลัวเท่าใด

ผู้ติดตาม นอกจากจื่อฉีแล้วยังมีนางกำนัลชั้นเก่าคนใหม่นามว่าชีวอวี และคนที่ผู้ดูแลตำหนักเสี่ยวเล่ย์จื่อ

วันที่ที่ตงจูกถูกขับไล่ออกไป ก๊วยวินซีก็รีบแต่งตั้งจื่อฉีขึ้นมาแทน ให้นางเป็นนางกำนัลผู้ดูแลตำหนักจึงหยางคนใหม่

ส่วนอีกสองคนคือเสี่ยวเฉยจื่อกับซวอวี่ แม้ภายนอกจะเป็นเส้นสายที่หัวหนานชื่นส่งมา แต่จื่อจี้กับกุ่ตีได้ช่วยกันตรวจสอบและยืนยันแน่ชัดแล้วว่าพวกเขา มีอีกฐานะหนึ่ง คือเป็นคนของกั๋ววินซี

รถม้าสองคันวิ่งตามกันไปท่ามกลางอากาศร้อนระอุ ด้านหลังยังติดตามมาด้วยทหารคุ้มกันอีกห้าสิบคน

กั๋ววินซียังคงรู้สึกอ่อนแรงทั้งร่าง สืบเนื่องจากไข้สูงติดต่อกันหลายวัน แม้ว่ารถม้าจะเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า นางก็ยังคงถูกกระแทกกระแท้นจนคล้ายกระดูกจะหลุดออกจากตัว ร่างกายอ่อนยวบราวกับดินเหลว ได้แต่นั่งฟังจื่อจี้ ไม่คิดจะขยับเขยื้อน

จื่อจี้เอียงศีรษะเล็กน้อย จู่ๆ ก็พุดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“นายหญิง บ่ว่าฝ่าบาทก็ทรงรักท่านอยู่ไม่น้อยนะเจ้าคะ เมื่อวานหลังจากเข้าตำหนักมาทอดพระเนตร ตอนเสด็จออกไป ก็เกือบจะทรงกันแสงเสียด้วยซ้ำ”

กั๋ววินซีทำตาขวางใส่นางพลางกล่าวเสียงดุ

“อย่าพูดเหลวไหล นั่นคือความหลงใหล หาใช้รักแท้ไม่
ถึงอย่างไรฝ่าบาทก็เคยสังหารอาจารย์ของตน ทั้งยังให้เยร์ซี-
โหลวเอาชีวิตท่านอาเจิงและหัวหน้ากองของหน่วยตงฉางอีก
หลายคน ความแค้นนี้ไม่มีวันสลายไปเพียงเพราะความหลงใหล
ที่เขามีต่อข้า”

“อีกอย่างเจ้าก็รู้ดี จวบจนถึงวันนี้ คนในเครือข่ายของ
หน่วยตงฉางยังเที่ยวตามหาแม่หมอบที่ทำพิธีโลहितประสานใจให้
ข้ากับท่านฟือยู หัวหนานชินจะไม่มีวันปล่อยสามีของข้าไป”

เมื่อเห็นนายหญิงไม่พอใจ จือฉีก็รีบขอขมาเป็นพัลวัน

“นายหญิงอย่าได้โกรธเคือง บ่าวเพียงพูดส่งเดชเท่านั้น
อาจเพราะบ่าวยังอ่อนต่อโลกนัก ไม่เคยเห็นผู้เป็นฮ่องเต้หลัง
น้ำตาเพื่อสนมคนใดมาก่อน...”

กั๋ววินชียิมบาง น้ำเสียงเย็นชายิ่ง

“แม้ข้ากับฮ่องเต้จะรู้จักกันยามตกยาก ทั้งยังเคย
ช่วยเหลือกันมา แต่ตอนนั้นเขาปกปิดความเห็นแก่ตัวเอาไว้”

“บัดนี้เขามีฐานะสูงส่ง เมื่อคิดจะอยู่ในตำแหน่งเหนือผู้อื่นก็ยอมไม่อาจมีความรักอันเป็นส่วนตัวได้อีก นี่คือสาเหตุที่เขาเป็นฮ่องเต้ได้ แต่ไม่อาจเป็นสามีของข้าได้”

จื่อฉีแหม่ปาก ท่าทางคล้ายกับเข้าใจราวๆ แล้วจึงไม่กล้าเอ่ยวาจาได้อีก

ก๊อวินซีเหม่อมองผ่านหน้าต่างรถม้าไปยังแถวชั้นที่นางกำนัลที่เดินเคียงกันมา ไล่ไปถึงต้นไม้ใบหญ้าที่ค่อยๆ เคลื่อนถอยหลังไป

จู่ๆ นางก็พลันนึกถึงชื่อหลายคนที่กำลังจะถูกลี้มเลือนใบหน้าแต่ละคนที่ได้หายไปจากโลกนี้แล้ว รวมถึงเหตุการณ์แก่งแย่งชิงดีที่เกิดในราชสำนัก การนองเลือดในวังอันโหดร้าย

ใบหน้าที่อยู่ในวังแห่งนี้เปลี่ยนใหม่ทุกปี แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงคือสิ่งปลูกสร้างอันโอ่อ่าตระการตา กำแพงสีแดงสูงตระหง่าน ภูเขาจำลองและบ่อน้ำในอุทยาน รวมไปถึงต้นไม้ใบหญ้า

ครั้นขบวนเคลื่อนผ่านตำหนักเป่าเหอ หัวหนานเฮ่อก็ปรากฏตัวที่มุมข้างกำแพงเจียบๆ

เขายืนอยู่ห่างๆ มองรถม้าที่เคลื่อนไปไกล ความกังวลในดวงตาก็ยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น

ส่วนอีกด้านของภูเขาจำลอง ชั้นที่เสี้ยวสี่จี้ก็จับจ้องหัวหนานเฮ่ออยู่เช่นกัน

ชั้นที่น้อยกัตพันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยกเท้าขึ้นค่อยๆ ย่องเบาออกจากบริเวณภูเขาจำลอง จากนั้นก็วิ่งปรีไปยังซัวเฟิงถึงทันที

“ท่านหญิงๆ ท่านหญิงที่รักของป่าว ท่านยังมีแกล่ใจมาเล่นห่วยเก่าข้ออันใดนี้อีกี!”

ทันทีที่เข้ามา ชั้นที่น้อยก็แย่งของเล่นไปจากมือเด็กสาว

จิ้งเล่อกำลังเล่นสนุก จู่ๆ ก็มาถูกแย่งของเล่นไป เมื่อมองดูดีๆ กลับกลายเป็นเสี้ยวสี่จี้

“ทำอันใดกัน นี่เป็นของที่ท่านอาแก้มอบให้ข้า เอาคืนมานะ”

เพราะยังต้องใช้ให้ชั้นที่น้อยไปทำงานแทนตน แม้จิ้งเล่อจะไม่พอใจ แต่ก็ยังต้องยั้งปากไว้บ้าง

“จู้จๆ ...” เสี่ยวสี่จื่อเบะปาก ทั้งของลงบนโต๊ะ

“ท่านอาเก่าๆ อาเก่าของท่านมีผู้อื่นในใจแล้ว!”

“พูดจาเหลวไหล”

จิ้งเล่ลูกพรวดขึ้นยืนพร้อมถลึงตาใส่เขา

“ท่านอาเก่าเคยบอกว่าชอบข้า อีกหน่อยจะให้ข้าเป็น
พระชายาของเขา”

เสี่ยวสี่จื่อรินน้ำชาแล้วยกขึ้นดื่มอีกใหญ่ เช็ดปากก่อนจะ
กล่าวต่อ

“บ่าวจะบอกให้รู้ เมื่อครูชบวนของอวินกั๊ยผินออกจากวัง
ไป ท่านอ่องเก่าแอบอยู่เสาด้านข้างตำหนักเป่าเหอ ยืนดูเงียบๆ
กระทั่งรถม้าจากไปนานแล้วก็ยังยืนถอนหายใจ ไม่ยอมไปที่อื่น”

ใบหน้าจิ้งเล่เปลี่ยนเป็นแดงกำ นางร้องตะโกน “เจ้าคง
ดูผิด นั่นไม่ใช่ท่านอาเก่า”

“โธ่เอ๊ย ท่านหญิงผู้โง่เขลา แผ่นดินนี้มีเขาผู้เดียวที่
ผมชาวโพลนทั้งสี่ระะ ทั้งยังใส่ชุดมังกรสีแดง บ่าวจะดูผิดได้
อย่างไร”

เสี่ยวสี่จื่อพูดพร้อมยกมือยกไม้่ออกทำอออกทาง

เด็กสาวเดินพล่านอยู่ในห้อง นึกสิ่งใดไม่ออก

เสี่ยวสี่จื่อถือโอกาสยื่นหน้าไปใกล้ ยักคิ้วหลิวตาพलग
กล่าวยุยง

“ท่านหญิง ท่านอ่องให้คำมั่นสัญญากับท่านไว้ แต่อีก
ด้านก็ไปสนใจนางจิ้งจอกผู้นั้น ถ้าอย่างไรรนำความไปทูลฝ่าบาท
ให้ลงอาญาอ่องแก้แทนท่านดีหรือไม่”

“ไม่ได้!”

เด็กสาวหน้าบึ้งโดยพลัน ผลักขันที่น้อยออกไปอย่างแรง

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับท่านอาเก่า คงเพราะนางจิ้งจอกเป็น
ฝ่ายให้ทำเขาก่อน เจ้าห้ามเอาเรื่องนี้ไปพูดเด็ดขาด”

เสี่ยวสี่จื่อเหยียดปากยิ้มเจ้าเล่ห์ ใช้นิ้วมือเกาคาง ก่อนจะ
ยุแยงต่อ

“บ่าวได้เรื่องก็รีบมารายงานทันทีเพราะเห็นว่าคุณไม่ชอบมา-
พากล...”

จิ้งเล่อกะพริบตา รีบดึงถุงเงินออกมาแล้วหยิบเงินมา
ก้อนหนึ่ง

“เฮ้อ เอาไปเสีย แล้วห้ามปากมากรู้หรือไม่”

“ขอรับ บ่าวขอบคุณท่านหญิง”

เสี่ยวสี่จื่อรับเงินด้วยสองมือ ดวงตาเป็นประกาย สีหน้า
ละโมภโลภมาก

จิ้งเล่อดึงแขนเสื้อเขาไว้

“เสี่ยวสี่จื่อ เจ้าช่วยซ้ำอีกเรื่องหนึ่ง พาข้าออกจากวังไป
พบท่านอาเถ้า”

“แต่ว่า ตอนนี้ท่านอยู่ในซัวเฟิงถึง...”

ขณะที่น้อยสีหน้าลำบากใจยิ่ง

จึงเลื่อยตัดเงินอีกก้อนหนึ่งใส่ในมือเขาพลงกล่าว
อ้อนวอน

“ช่วยหน่อยเถิดนะ สীগง ท่านน่ารักที่สุด...”

เสี่ยวสี่จื่อกลอกตาเล็กน้อย ก่อนจะนึกวิธีหนึ่งขึ้นได้

“เอาเช่นนี้ บ่าวยังมีงานต้องสะสาง วันนี้เกรงว่าคงไม่ได้
ไว้พຽ່ງนี้ พຽ່ງนี้ท่านหญิงอย่าไปที่ใด บ่าวว่างแล้วจะมาพาท่าน
ออกจากวังไปด้วยกัน!”

บทที่ 429 เล่อซวง
แห่งซือหลี่เจียน

รถม้าของกั๋ววินชีว์ออกจากซานเมืองไปทางทิศตะวันตก
เจียงใต้ กระทั่งเลยหลังเที่ยงก็เข้าสู่เส้นทางภูเขาที่เต็มไปด้วย
ป่าสน

แว่วยินเสียงระฆังมาแต่ไกล เจ้าอาวาสช้วนานไต้ซือ
นำเหล่าลูกศิษย์มารอต้อนรับที่หน้าวัดนานแล้ว

ทหารมีหน้าที่เพียงส่งคนให้ถึงที่หมายอย่างปลอดภัย
เมื่อภารกิจสำเร็จลุล่วงก็ลงเขากลับไปทันที

เพราะกั๋ววินชีว์ยังป่วยอยู่ บรรดาหลวงจีนจึงใช้เกี้ยวหาม
พานางเดินอ้อมอุโบสถใหญ่และเรือนด้านข้างอีกหลายหลัง ก่อน
จะตรงไปยังเรือนหลังกะทัดรัดที่ปลูกแยกห่างออกไป

ในห้องมีเตียงนอน โต๊ะ เก้าอี้ ชั้นวางของ และตู้หนังสือ
พร้อม ตกแต่งเรียบง่ายสบายตา

ผนังด้านทิศเหนือยังมีโถงยาวอีกหนึ่งตัว ตั้งกระถางรูป
และรูปปั้นหนึ่งองค์

เป็นรูปปั้นพระโพธิสัตว์กวนอิม หัตถ์ถือแจกันน้ำทิพย์
แต่งกายชุดขาวล้วน พระพักตร์สง่าและเปี่ยมด้วยเมตตา

ที่นี้คือห้องบำเพ็ญตนสำหรับเชื้อพระวงศ์แห่งต้าอี้มา
หลายยุคหลายสมัยจึงให้ก๊อวินซีมาพักรักษาตัวในระยะนี้

หลังจากจัดเก็บข้าวของเรียบร้อยก็ล่องเข้ายามอาทิตย์
อัสดง แสงสุดท้ายของวันเริ่มโรยรา กลายเป็นสีแดงคล้ำคล้าย
โลหิตอาบไปทั่วท้องฟ้าไกล

เนื่องจากอยู่บนเขา ผู้คนจึงมีน้อย สายลมที่พัดมาก็ไม่
ไคร่ร้อนจนเหนียวตัว กลับพัดอย่างรุนแรงมากกว่า

ก๊อวินซีจัดรูปไหว้พระโพธิสัตว์พร้อมนั่งคุกเข่าบนฟูกกลม
ใจหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีตก็อดรู้สึกรันทดเศร้าหมองไม่ได้
อารมณ์ต่างๆ คุกรุ่นขึ้นมา จนยากจะระบายออก

ด้านนอกเกิดลมพัดแรง กิ่งไม้ตีเข้าที่หน้าต่าง

กั๋ววินซีลื้มตามองด้วยความตกใจ แต่กลับเห็นรูปหอมใน
กระถางยังคงเผาไหม้ตามปกติ องค์พระโพธิสัตว์ที่กัมพัทธ์รลง
ต่ำเล็กน้อยคล้ายมีหยาดน้ำไหลออกจากพระเนตรที่หรีเบาๆ
หยดลงพื้นจนกลายเป็นน้ำตา

ปรากฏการณ์คล้ายท่านมีญาณรับรู้และสะท้อนใจกับ
ความทุกข์ในโลกมนุษย์ทำให้กั๋ววินซีตกตะลึง

ก่อนกั๋ววินซีจะพักผ่อน กู๋ตี้กับฮู่ฉานได้ซื้อไก่มาเยียน

กั๋ววินซีซาบซึ้งที่หลวงจีนชรายอมช่วยเหลือจนได้ออก
จากวังจึงโน้มกายลงคารวะ

“ข้าพเจ้าน้อยขอบคุณได้ซื้อที่ให้ความช่วยเหลือเจ้าค่ะ”

เพราะมีผ้าบางปิดบังใบหน้า ฮู่ฉานได้ซื้อจึงมองหน้า
นางแวบหนึ่ง ก่อนหลบตาแล้วประนมมือ เอ่ยปากด้วยความ
เห็นใจ

“อมีตาภพพุทธ แม่แต่หมดแมลงยังรักชีวิต แต่สีกาทำเพื่อ
ปกป้องสามีจนยอมให้ตนเสียโฉม แมตกอยู่ในห้วงอันตรายก็ยัง

มีจิตใจแน่วแน่ ความเข้มแข็งและเสียสละเช่นนี้นับว่าหายาก
ทำให้อาตมาเลื่อมใสนัก”

“ได้ซื้อถั่วหมกกินไปแล้ว”

กั้ววิน[†]ชี้ก้นล่าง สีหน้าแสดงออกถึงความกังวล

“ข้าน้อยเกิดมาเป็นตัวกาลกิณี เป็นเพราะข้า สามี
หัวหนานเฮ่อจึงมีสภาพเช่นทุกวันนี้...”

ไต้ซือโบกมือ

“สีกาอย่าได้ตำหนิตัวเองเช่นนั้น สรรพสิ่งล้วนมีชะตา
ลิขิตไว้ จะกล่าวโทษสีกาเพียงผู้เดียวได้อย่างไร ที่ผ่านมา
อาตมาเคยพบท่านอ่องเก้า จากการพูดคุยสนทนาพบว่าแม้
ภายนอกจะดูเป็นคนเจ้าสำราญ แต่ภายในมีความคิดสับสน
ว้าวุ่น จวบจนโยมเสียนมาขอพบ อาตมาจึงรู้ว่าที่แท้ท่านอ่อง
เก้าก็คืออดีตหัวหน้าหน่วยเหลิงแห่งหน่วยตงฉาง”

กั้ว[†]มองกั้ววินชี้ปลายง่ามด้วยความหวัง

“แม่หนู เจ้าอย่าได้กินยานั้นอีกเลย ในเมื่อออกจากวังมาแล้ว ข้าจะรีบไปรับน้องแก้วแล้วส่งพวกเจ้าออกจากแคว้นต้าอี้ไปเมืองอูตาน จากนั้นค่อยติดต่อองค์ชายสามสัว่หลั่วหั่ว”

ก๊อวินชี[†]นิ่งเงียบพร้อมส่ายหน้า ครู่หนึ่งจึงได้กล่าวตอบ

“ยามนี้เขาจำข้าไม่ได้ จะยอมหนีไปกับข้าง่าย ๆ ได้อย่างไร”

กู่ตีกัดฟันกล่าวว่า “กลัวอันใด ข้าจะตีเขาให้สลบ มัดตัวมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

ก๊อวินชี[†]ขมวดคิ้ว ยืนกรานตามความคิดเดิม

“เรื่องนี้หากไม่วางแผนให้รอบคอบแล้วบุ่มบ่ามหลบหนีไป ไม่เพียงอาจจะล้มเหลว ยังอาจเดือดร้อนถึงผู้อื่นอีก”

“พี่เสียน ข้าหลุดพ้นจากการควบคุมของหัวหนานชิน ย่อมเป็นเรื่องดี แต่จะมีวิธีใดช่วยให้ท่านพี่ฟื้นคืนความจำ เรื่องนี้สำคัญยิ่งกว่า”

วังหลวง

หลังจากได้รับคำตอบแทน เสี่ยวสีจื่อก็มาตามนัดหมาย เขาฉวยโอกาสหลังเที่ยงซึ่งเป็นเวลาพักผ่อน พาท่านหญิงจิ่งเล่อออกจากเรือนชว่พังถึงเจียบๆ

เสี่ยวสีจื่อยังคุยโวโอ้อวดกับเด็กสาวว่าเขามีเพื่อนคนหนึ่งทำงานอยู่ในชื่อหลี่เจียน ขณะนี้เป็นเวลาเปลี่ยนกะพอดีให้ท่านหญิงจิ่งเล่อไปเปลี่ยนรูปแบบกับเพื่อนคนนี้เสีย จะได้ปลอมเป็นชั้นที่แล้วออกจากวังโดยง่าย

จิ่งเล่อเห็นว่าความคิดนี้ไม่เลวจึงรีบตามเสี่ยวสีจื่อไปยังชื่อหลี่เจียนเพื่อพบกับสหายของเขานามเสี่ยวจั่วจื่อ

เดือนนี้เสี่ยวจั่วจื่อเข้าเวรที่ชื่อหลี่เจียนเพียงครึ่งวันเท่านั้น ทุกวันจะเข้ามาในเวลาหยังสี่³ และอยู่ต่อไปอีกสามชั้วยาม

เมื่อเสี่ยวสีจื่อและจิ่งเล่อเข้ามาถึงห้องโถง เสี่ยวจั่วจื่อก็ได้ถอดชุดออกเรียบร้อยและสวมชุดลำลองรอพวกเขาอยู่แล้ว

³ เวลาหยังสี่ คือเวลาตี 3 - ตี 5

การได้รู้จักท่านหญิงคนงามทำให้เสียจู้จี้ยัมปากฉิก ไปถึงใบหู สองตามองนางด้วยความกุ่มกุ่ม ไม่พูดพรั่า-
ทำเพลงก็รีบส่งชุดเครื่องแบบที่พับเรียบร้อยให้นางทันที

จึงเล่พอใจกับท่าทีของเขา เชิดหน้าด้วยความ
ภาคภูมิใจและกล่าวยิ้มๆ

“เป็นบ่าวที่ฉลาดนัก นับว่าเจ้ารู้งาน ข้าจะจดจำความ
ซื่อสัตย์ของเจ้าไว้ วันหน้าจะไม่ลืมความดีความชอบ”

ชั้นที่หน้าแดง รีบกล่าวตอบ

“ได้รู้จักท่านหญิงนับเป็นวาสนาของบ่าวแล้ว บ่าวไม่หวัง
สิ่งใด เพียงขอให้ท่านโปรดอย่าลืมบ่าว พบเจอครั้งใดก็ส่งยิ้มให้
บ้าง เพียงเท่านี้ก็พอใจมากแล้ว”

จึงเล่แสร้งทำตาขวาง “แหม! ช่างมักน้อยเสียจริง”

ชั้นที่หัวเราะเต่อดำ ‘แอ่ๆ’ สองคำ ก่อนชี้นิ้วไปทางด้าน
ใน

“เชิญรีบไปเปลี่ยนชุดเถิด อย่าให้เสียงานเลย”

“จั่วจื่อ เห็นที่เจ้าคงจะลืมหกฏเกณฑ์ไปแล้ว เหตุใดยังอยู่ในวังจึงกล้าถอดเครื่องแบบออกง่ายๆ เช่นนี้”

จิ้งเล่อยังไม่ทันได้ก้าวเท้าก็มีคนผู้หนึ่งก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามาเสียก่อน

เสี่ยวสี่จื่อหันไปดู ทันใดนั้นก็แอบแลบลิ้นพร้อมลอบดำในใจ

นาโมโหนัก ผู้ใดช่างส่งข่าวคลาดเคลื่อน ไหนว่าวันนี้ได้ทำปิงปิงผู้นี้ลงนามมิใช่รี ไฉนจึงกลับมาตอนกลางวันอีก

เสี่ยวจั่วจื่อสีหน้าไม่สู้ดีนัก มองผู้มาใหม่ด้วยความหวาดหวั่น สิบนิ้วในแขนเสื้อสั่นระริกไม่หยุด

ผู้มามีอายุไม่เกินไปสิบปี รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาซึ่งมีการเสริมแต่งดูแล้วก็พอจะมีเค้าลางความหล่อเหลาอยู่บ้าง

เขาสวมชุดชั้นที่สี่เขียวไข่มุก ผ้านอกเป็นภาพงูหลาม สีขาว้อมเสื้อคลุมลายปักกุฎาเมฆหมอก ลักษณะน่าจะมีอิทธิพลบ้าง

เขาก้าวเท้าเดินผ่านชั้นที่สองคน ก่อนจะจ้องไปยัง
ท่านหญิงจิ่งเล่ด้วยแววตากรุ้มกริม

“จั่วจื่อ สীগงไม่ได้ทำงานในชื่อหลี่เจียนยังพอให้อภัย
แต่เจ้าอยู่ที่นี่มาปีกว่าแล้ว ควรรู้จักกฎเกณฑ์ดี ไฉนจึงพาคนนอก
เข้ามาส่งเดช”

“ข้าน้อย...ข้าน้อย...”

ชั้นที่แซ่จั่วกล่าวอีกๆ อีกๆ พร้อมเหลือบตาไปทางจิ่งเล่

จิ่งเล่ไม่พอใจที่จู่ๆ ก็มีคนมาขัดขวางแผนการ เมื่อเห็น
แวตาวีงวอนขอความช่วยเหลือจากเสี่ยวจั่วจื่อจึงเลิกคิ้วขึ้นสูง

“นี่ แล้วเจ้าคือผู้ใด กล้ามาพูดคำว่า ‘คนใน’ ‘คนนอก’
ไยจึงไร้มรรยาทเช่นนี้”

เสี่ยวสิจื่อเป็นผู้รู้จักประเมินสถานการณ์มาแต่ไหนแต่ไร
เขาริบดึงตัวเด็กสาวไปอยู่ด้านข้าง

จิ่งเล่ไม่ยินยอม หันไปผลักชั้นที่น้อย ปากก็ไวยวายต่อ

“ทำอันใด มีเรื่องอะไรก็รีบกล่าวมา เหตุใดจึงต้องมาดิ่ง
ตัวข้า...”

“โธ่เอ๋ย มิใช่เช่นนั้น ท่านหญิง ท่านผู้นี้คือเล่อกงกง
ได้ทำปึงปี้แห่งซือหลี่เจียนนะขอรับ”

ปึงปี้รี

จึงเล่อกตตะลึง นางหันมาพิจารณาชั้นที่รูปงามอย่าง
ถี่ถ้วนอีกครั้ง ใบหน้ายังคงเชิดขึ้น ท่าที่แข็งแกร่งกว่าเดิมสาม
ส่วน “ปึงปี้รี ก็แค่อันดับสองแห่งซือหลี่เจียน ไซ้ว่าข้าจะไม่รู้”

เสี่ยวสี่จื่อเหลียวมองสีหน้าคนผู้นั้นแวบหนึ่ง ก่อนจะ
เผยปาก อธิบายต่อจึงเล่อเสียงเบา

“จริงอยู่ เล่อชวงกงกงคือหัวหน้าอันดับสองแห่ง
ซือหลี่เจียน แต่เขายังเป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าหน่วยเยว่
แห่งหน่วยตงฉางด้วยขอรับ”

เด็กสาวร้อง ‘อ้อ’ คำหนึ่งพลางเอียงหน้า แสร้งแปลงเสียง
ให้ดังขึ้นกว่าเดิม

“เยร์ซีโหลวนะรี เป็นเพียงสุนัขตัวหนึ่งที่เสด็จพื่อองค์
ของข้าเลี้ยงไว้เท่านั้น ถ้าสั่งให้เขาตายวันนี้ เขายอมไม่กล้าอยู่
ถึงวันพรุ่งนี้!”

ขณะที่แซ่เล่อหน้าตาบูดบึ้งทันควัน เอามือไพล่หลังพร้อม
กล่าวเสียงดังฟังชัด

“ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าท่านหญิงไปล่องเกินพระสนมแห่ง
ตำหนักจิ้งหยางจึงถูกฝ่าบาทสั่งกักบริเวณอยู่ในเรือนชั่วคราวถึง
แต่บัดนี้ท่านหญิงกลับมาสวมชุดบำบ่ออย่างพวกเรา หรือท่านคิด
จะแอบหนีออกจากวัง ถ้าเรื่องนี้ถึงพระกรรมฝ่าบาท...”

ขณะที่แซ่เล่อพูดพลาบเกลือบมองเสี่ยวสี่จื่อเป็นระยะ
พออีกฝ่ายเห็นเข้าก็แทบสะดุ้งโหยง กลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

ศึกปะทะคารมยกแรกตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ จึงเล่อย่าง
ไม่พอใจหนักจนต้องตะเบ็งเสียง โบกหน้าแดงก่ำ

“พูดอันใด ใครไปล่องเกินคนตำหนักจิ้งหยางผู้นั้น เจ้า
พูดมาให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้!”

ทันใดนั้นนางก็รู้สึกว่ามีมือว่างเปล่า ชุดชั้นที่ถูกเสียว-
สีจื่อกระชากไปยึดใส่มือเสียวจู้จื่อตามเดิมเสียแล้ว

เขาทำหน้าที่เล่นให้แก่เล่อกกง

“ได้ทำปึงปีโปรดอย่าได้โกรธเคือง ท่านหญิงเพียงอยาก
ยืมชุดไปใส่เล่นเท่านั้น ไม่มีอันใด นางไหนเลยจะกล้าหลบหนี
ออกจากวัง”

“อ้อ ใส่เล่นกระนั้นรี”

เล่อชวงทวนคำพูดซ้ำพลงเชิดหน้าขึ้นสูง มุมปากเผย
รอยยิ้มเยิบเย็น

“จู้จื่อ เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านหญิงมีฐานะสูงส่งปานใด เจ้า
เป็นบ่าว แต่กลับกล้าเอาเสื้อผ้าสกปรกของตนไปให้ท่านหญิง
สวมใส่รี เด็ดๆ!”

ขณะที่เลือดเย็นพลันเปลี่ยนสีหน้า ตวาดสั่งการ

“คุณตัวบ่าวผู้นี้ออกไปโบยให้หนักยี่สิบที”

บทที่ 430 เจ้า
หลอกลวงเบี่ยงสูง

“ได้เท่า ได้เท่าปึงปีโปรดไว้ชีวิตด้วย ชำน้อยไม่กล้าอีกแล้ว
...”

ชั้นที่น้อยแซ่จั่วตกใจจนหน้าซีดปากสั่น ไม่คาดคิดว่าตน
เพียงอยากช่วยเพื่อน แต่กลับกลายเป็นบานปลายเช่นนี้

ปกติตนก็ซบผอมจนหนังแทบหุ้มกระดูกอยู่แล้ว ทั้งยัง
ไร้วรยุทธ์คุ้มกาย อย่างว่าแต่โบยยี่สิบทีเลย แค่อสิบสองที่ตนก็รับ
ไม่ไหวแล้ว!

เสียวจั่วจื่อทั้งหวาดกลัวและรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม
ร้องห่มร้องไห้ เป็นตายร้ายดีก็ไม่ยินยอมรับโทษ

“ท่านหญิง โปรดช่วยชำน้อยด้วยเถิด สิ่งกงก ช่วย
ขอร้องแทนข้าสักครั้งเถิดนะ!”

จึงเล่าทั้งโกรธทั้งร้อนใจ นางวิ่งไปที่ประตูแล้วกางแขน
ขวางกั้นไว้ มิให้ผู้ใดออกไปได้

“ข้าก่อน ชดเจ้าหน้าที่แห่งชื่อหลี่เจียน ข้าบังคับให้เขา
ถอดเอง ถือว่าเห็นแก่ข้าสักครั้ง ปล่อยเขาไปเถิด แล้วข้าจะมี
รางวัลให้”

แววตาดุดันเย็นชาของเล่อชวงเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขา
เอียงหน้ามองเด็กสาว สีหน้าคล้ายนึกสนุกขึ้นมาครมครัน

เด็กสาวผู้นี้ แม้จะเอาแต่ใจไปบ้าง แต่พอถึงยามคับขัน
ก็นับว่ามีน้ำใจ แสดงว่าธาตุแท้มิใช่คนเลวร้าย

“ท่านหญิง โลกนี้เชื่อว่าปัญหาทุกอย่างจะใช้เงินแก้ไขได้
หมด”

เล่อชวงยิ้มยั้มอย่างมีเลศนัย นัยน์ตามีประกายวูบผ่าน
จึงเล่อชะงักงัน ก่อนยิ้มเย็นชา

“อ้อ แสดงว่างงงมิได้ร่อนเงินหรือกรี้ หรือต้องการคน
ก็ได้ ขอเพียงยอมปล่อยเสี่ยวจ้าวจื่อ ข้าจะยกสาวใช้ให้คนหนึ่ง
ไปเป็นคู่กินกับเจ้า”

เล่อชวงนิ่งเงียบไม่พูดจา ริมฝีปากแดงเหี้ยมดขึ้นคล้าย
แฝงความนัยบางอย่าง

“ท่านหญิงช่างใจกว้างนัก เมื่อคิดจะส่งคู่กินให้ปาว
เช่นนั้นขอปาวเลือกเองได้หรือไม่”

จิ้งเล่อเอามือเท้าเอว เซดไบหน้าอย่างหยิ่งยโส

“ยอมได้แน่นอน เจ้าพอใจผู้ใดก็ว่ามาได้ ข้าจะส่งตัวไปที่
ห้องพักเจ้าทันที”

รอยยิ้มเล่อซวงยิ่งแผ่แววซับซ้อนมากขึ้น

“ถ้าปาวบอกว่าพอใจท่านหญิงเล่า”

“...”

จิ้งเล่อหนึ่งอึ้งในบัดดล ก่อนจะถลึงตาด้วยความโกรธ
ไบหน้าแดงกำ

นี่ข้ากำลังถูกขันทีเกี่ยวพาราสีกระนั้นรี

“อูย!”

เด็กสาวสะบัดหน้าอย่างแรง ถ่มน้ำลายลงพื้น

“เจ้าเป็นตัวละครอะไรมึทราบ บังอาจทำตัวเป็นคางคกหวังจะกินเนื้อหงส์ฟ้า เจ้าคู่ควรรี้อย่าว่าแต่ข้ามีเจ้าของนานแล้ว กำลังจะเป็นว่าที่พระชายาแห่งอ่องแก้ว ต่อให้รู้คู่หมายก็ไม่มีวันเป็นคู่กินกับชั้นที่ ที่สำคัญคือแม้ข้าจะยินยอมเป็นคู่กินกับชั้นที่ก็จะไม่เลือกชั้นที่ที่แต่งหน้าเช่นเจ้า!”

นางประณามเสียงดัง ทั้งยังทำตัวเสมือนไก่ชนที่ฮึกเหิมถึงขีดสุด เตรียมเข้าปะทะกับอีกฝ่ายจนเสียวสีจื่อต้องรีบกอดเอาไว้ไม่ให้เดินขึ้นหน้า

เล่อชวงหัวเราะสะใจเสียงดัง ก้าวเดินมาแล้วกล่าวตอบ

“ในเมื่อท่านหญิงทำไม่ได้ก็อย่ามาเสแสร้งเป็นคนดีอีกเลย จงจำไว้ว่าเมื่อท่านไม่ยอมรับกติกาก็จะมีผู้อื่นรับแทนให้”

คำพูดถูกเบี่ยงเบนประเด็นออกไป เขาโบกมือให้ลูกน้อง

“เอาตัวเสียวจั่วจื่อไป โบกยให้หนักยีลิบที”

จึงเล่อทั้งโกรธทั้งจนปัญญา ได้แต่ชี้หน้าเล่อชวงด้วยความขุ่นเคือง

“คนแซ่เล่อ เจ้าแน่นมาก สীগกง พวกเราไป ลูกผู้ชาย
แก้แค้นสิบปีก็ไม่สาย”

จากนั้นนางก็วิ่งออกจากซื้อหลีเจียนด้วยความหงุดหงิด
โดยมีเสี่ยวสี่จื่อตามติดอยู่ด้านข้างคอยปลอบใจ

“ช่างเถิด ๆ ครั้งนี้ถูกเล่อซวงพบเห็นเข้า ถือว่าเรา
โชคร้ายเอง”

จึงเล่อหักกิงหลิวมากึงหนึ่ง เต็ดไบทึงท้งหมดด้วยความ
เจ็บใจและกล่าวต่อ

“เป็นเพียงปิงปีกระจอกงอกง่อยผู้หนึ่ง ไม่เห็นจะ
วิเศษวิโสสักเท่าใด”

“ปิงปีกระจอกงอกง่อยรี จู้ ๆ ...”

เสี่ยวสี่จื่อมองเด็กสาว

“บ่าวจะบอกให้ท่านรู้ เล่อซวงผู้นี้อายุเพิ่งจะยี่สิบปี
วัยวุฒิเพียงเท่านี้ ตามหลักแล้วไม่อาจขึ้นถึงลำดับสองแห่งซื้อ-
หลีเจียนได้”

“แต่เพราะเป็นคนมีไหวพริบ ขำทำงานคล่อง ประจบ-
สอพลอหัวหน้าหน่วยเยว่แห่งหน่วยตงฉ่างเก่งนั๊ก เออะกะก็
‘ท่านพ่อบุญธรรม’ เรียกอย่างสนิทสนม”

“หัวหน้าหน่วยเยว่ถูกประจบจนหน้าบาน บวกกับ
อดีตปีทำงานผิดพลาดใหญ่หลวงเรื่องหนึ่ง เขาจึงส่ง
บุตรบุญธรรมผู้ขึ้นแทนเสียเลย”

“เช่นนี้ท่านหญิงว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของเขา
หรือไม่”

จิ้งเล่อแค้นเสียงขึ้นจุก

“น่าเกลียดนัก คนช่างสอพลอจะนับเป็นความสามารถได้
อย่างไร”

เสี่ยวสี่จื่อสายหน้าไม่เห็นด้วย

“ไหนจึงไม่ใช่ความสามารถเล่า ผู้อื่นไต่เต้าห้าปีสิบปียังไม่สำเร็จ ทว่าเล่อชวงผู้นี้เพียงปีครึ่งก็ถึงเป้าหมาย เมื่อครู
จะโทษว่าเขาทำแหกก็ไม่ถูก แม้ท่านไม่ยินยอม แต่ในวังก็มี
นางกำนัลมากมายที่ดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อจะรู้จักเขาให้ได้!”

เด็กสาวหาได้สนใจคำพูดของชั้นที่น้อยไม่ ใช้สายตามอง
เขาตั้งแต่ศีรษะจดเท้าแล้วยื่นมือออกไปกระซอกคอเสื้อเขา

เสียวสึจื่อตกใจยิ่ง ป้องปัดเป็นพัลวัน

“ทำอะไร ท่านหญิงจะทำอันใด”

“ข้าต้องการเสื้อผ้าของเจ้า รีบถอดมาเดี๋ยวนี้...”

“หา นี่...ไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าท่านหญิงใส่ชุดของบ่าวแล้ว
กลางวันแสบๆ จะให้บ่าวแก้ผ้าหรืออย่างไร...”

เด็กสาวไม่รับฟังใดๆ มื่อยังคงทำงานไม่หยุด

“ไม่ต้องพูดมาก บอกให้เจ้าถอดก็รีบถอดมาโดยเร็ว”

วัดหย่งลู่ ห้องกรรมฐาน หัวหนานเฮ่อค่อยลืมหัดขึ้นช้าๆ

เบื่องหน้ามีควันสีเขียวยลอล่อง กลิ่นไม้จันทน์หอมกรุ่น

ด้านตรงข้าม ฮู่ฉานไต้ซื่อหนึ่งขัดสมาธิ นิ้วมือคอยนับ
ลูกประคำทีละเม็ด

“วันนี้ท่านต้องมีจิตตั้งมั่นไม่เพียงพอ การทำสมาธิจึง
ค่อนข้างยาก”

เพราะเป็นนักบวชที่มีตบะสูง ไม่ต้องใช้ตาตูก็นิพพาน
สภาพของหัวหนานเห่อเป็นอย่างไรรู้ว่า

หัวหนานเห่อพูดไม่ออก ได้แต่มองหน้าหลวงจีนชราแล้ว
ยิ้มอย่างเก้อเขิน

ฮุยฉานได้ซื้อค้อยๆ ลืมตาขึ้น มองชายหนุ่มผมสีเงินด้วย
แววตากระจางใส

“ระยะนี้ท่านต้องยังถูกฝืนร้ายรังควานอีกหรือไม่”

หัวหนานเห่อหลุบตาลงต่ำ แววเลือนลอยในดวงตายัง
ปรากฏเด่นชัด

“ขอเรียนตามตรง ข้าได้พบกับสตรีผู้นั้นในชีวิตจริงแล้ว
เดิมคิดว่าเป็นเพียงความฝัน แต่หลังจากได้พบสตรีผู้นั้น
ข้าก็บอกไม่ถูกว่าภาพฝันเป็นอย่างไรกันแน่...”

ฮุยฉานได้ซื้อดวงตาเป็นประกาย

“นับเป็นเรื่องดี แสดงว่าความในใจที่รบกวนท่านอ่อน
มานานใกล้จะคลี่คลายแล้ว”

หัวหนานเฮ่อพลันขมวดคิ้วมุ่น จีบจ้องไปยังหลวงจีนชรา
พร้อมกับส่ายหน้า

“ไม่ๆ นับแต่ได้พบนาง ความกังขาในใจก็ยังเพิ่มพูน
ได้ซื้อ ท่านช่วยบอกข้าทีว่าเหตุใดผู้ที่ไม่เคยรู้จักจึงมาปรากฏ
ในความฝันของข้าได้”

ฮู่ฉานไต้ซือสีหน้าเรียบนิ่ง ประนมมือพลาถกล่าวช้าๆ

“อมิตาพุทธ ท่านอ่อนงอย่าได้กังวลไป พุทธองค์เคยตรัส
ไว้ว่าเพราะอดีตชาติสบตาหาร้อยหนจึงได้มาพานพบในชาตินี้”

“ท่านอ่อนกับสีกานั้นพบกันทั้งในความฝันและชีวิตจริง
แต่ท่านบอกว่าไม่รู้จักนาง หารู้ไม่ว่าการพบพานก็นับเป็น
วาสนาอย่างหนึ่ง เป็นการได้รู้จัก แล้วท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าการ
พบในชาตินี้มีใช้เพราะบุญสัมพันธ์มาแต่อดีตชาติ”

หัวหนานเฮ่อสีหน้าชะงักงัน ก่อนกล่าววิ่งมา

“แต่ไม่รู้ว่าการพบกันเช่นนี้ นับเป็นโชคดีหรือ
เคราะห์กรรมกันแน่...”

หลวงจีนชราขี้มเล็กน้อย ดวงตาหริ่ง

“บาปบุญคุณโทษต่างเชื่อมโยง ผลบุญบาปเคราะห์ตาม
เหตุปัจจัย”

ภายในห้องเจียบลงชั่วขณะ

หลวงจีนเฒ่าลุกขึ้น

“วันนี้ท่านอย่าไร้สมาธิในการนั่งกรรมฐาน เช่นนั้นก็ไป
หลังเขาเก็บฟืนมาสักหน่อยเพื่อเป็นการลงทัณฑ์ หวังว่า
หลังจากได้ยึดเส้นยึดสายจะช่วยให้ท่านตระหนักรู้ได้บ้าง”

หัวหนานเฮ่อไม่กลัรอ้า น้อมรับและถอยออกจากห้อง
กรรมฐานทันที

หนทางจากวัดหย่งลู่ไปถึงหลังเขาต้องผ่านอุโบสถสาม
แห่งและเรือนพักอีกสองอาคาร ตามด้วยบ่อน้ำสำหรับปล่อย
ปลา จากนั้นก็ต้องเดินตามบันไดหินขึ้นเขาไป

หัวหนานเฮ่อเดินไปตามทาง จิตใจยังคงเลื่อนลอย

แท้จริงการมาวัดในครั้งนี้ เขาหาได้ตั้งใจมานั่งสมาธิไม่
แต่มีความคิดบางอย่างที่ไม่อาจบอกผู้ใดให้ล่วงรู้

ขณะผ่านเรือนหลังหนึ่งซึ่งมีบานประตูโค้ง จู่ ๆ
หัวหนานเฮ่อก็หยุดฝีเท้าพร้อมเหลือบตามองไปยังด้านใน

พื้นที่มิได้กว้างใหญ่มากนัก มีห้องใหญ่สองห้อง
ห้องด้านข้างอีกสาม แบ่งแยกชัดเจน

กลางลานมีต้นถั่วซึ่งมีใบดกหนา ด้านล่างปลูกกล้วยไม้
หลากชนิด ให้ความรื่นรมย์ไปอีกแบบ

หัวหนานเฮ่อเชื่อว่าตนจำไม่ผิด

เมื่อราชินิกุลฝ่ายหญิงแห่งแคว้นต้าอี้ต้องการมา
บำเพ็ญเพียร เรือนหลังนี้น่าจะเป็นสถานที่เก็บตัว

อวิ้นกัณณินมิได้มาพักฟื้นเพื่อรักษาโรคฝีดาษหรือกริ

ทันใดนั้นเขาก็พลันรู้สึกว่จิตใจเบิกบาน บังเกิดอารมณ์
บางอย่างที่คล้ายกับความคาดหวังซึ่งค่อย ๆ คืบคลานเข้าสู่หัวใจ

เขาผลักประตุแล้วเดินเข้าด้านใน

ประจวบเหมาะับประตุห้องใหญ่เปิดออก ร่างของจื่อฉี
โผล่ออกมาครึ่งหนึ่ง

นางมือหนึ่งจับที่จับประตุ อีกมือถือขามเหน้าสีดำขันลง
ไปยังกระถางต้นไม้ที่อยู่ข้างกำแพง

“เจ้าเทสิ่งใดทั้ง”

หัวหนานเฮ่อหยุดนิ่ง สายตาจับจ้องไปที่นางกำนัลด้วยความ
แปลกใจ

จื่อฉีตะลึงงัน อ้าปากค้างขณะมองชายหนุ่มผมสีเงินที่
อยู่ห่างไปในระยะเพียงห้าก้าว แวตามีทั้งความตกใจและ
ตื่นตะนินดี

นายหญิงเพิ่งออกจากวังได้เพียงสองวัน ท่านอ๋องเก่าผู้นี้
ก็ติดตามมาถึงวัดหย่งลู่แล้ว

วันก่อนเขาส่งกุหลาบป่าและลูกหลงขุมมาให้นายหญิง
ด้วย

แน่แล้ว ต้องมีลับลมคมในแน่...

“เจ้าเทสิงใดทิ้งไป ตอบข้ามาเดี๋ยวนี้”

หวัหนานเฮ่อจ้องไปยังซามเปเล่าในมือจื่อฉี ถ้ามาคตัน
อีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่เพิ่มความดุตันมากขึ้น

“บ่าว...บ่าว...”

“นี่คือยาดีที่จะช่วยชีวิตนายเจ้า เหตุใดจึงเททิ้งไป”

หวัหนานเฮ่อเดินขึ้นหน้าอีกสองก้าว ดวงตาดำลึบเต็ม
ไปด้วยแววโกรธซึ่ง

“ว้าย!”

จื่อฉีร้องตกใจพร้อมรีบถอยกรูดเข้าห้อง

“ท่านอ๋องเก่า โปรดอย่าได้ตำหนินาง เป็นข้าสั่งให้นาง
ทำเช่นนั้นเอง”

น้ำเสียงที่อ่อนระโหยโรยแรงทำให้ชายหนุ่มลอบตกใจ
เล็กน้อย

เขารีบก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป ทันใดนั้นก็เห็นหญิงสาว
ที่นอนซุกอยู่ในผ้าห่ม

ก๊อวินซีรีบหันหน้าไปทางอื่น ด้วยไม่ต้องการให้ชายที่รัก
เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยตุ่มหนองของตน

หัวหนานเฮ่อเข้าใจถึงความลำบากใจของนางจึง
เบี่ยงกายหันข้าง เลี่ยงการเผชิญหน้าโดยตรง เขาประสานมือ

“พระสนมโปรดอภัย วันนี้ข้ามาบำเพ็ญเพียรที่วัด
บังเอิญผ่านมาทางนี้ เห็นปาวของท่านกำลังเฝ้าท้าว ข้าจึงขออนุญาต
ใจว่าพระสนมทำเช่นนั้นมิจุดประสงค์อันใด”

ก๊อวินซีหันหน้ามา จ้องมองใบหน้าเคร่งขรึมของ
ชายหนุ่ม ก่อนตอบอย่างตรงไปตรงมา

“เพราะยานั้นไม่อาจรักษาโรคของข้าได้”

หัวหนานเฮ่อฟังแล้วก็เหือดดาล พลันไร้ซึ่งความเกรงใจ
ใดๆ อีก เขาจ้องหญิงสาวด้วยแววตาขุ่นเคือง

“นั่นเป็นยาที่หมอหลวงจัดให้ เป็นตัวยาชันดีทั้งสิ้น จะ
ไม่อาจรักษาโรคได้อย่างไร ท่านไม่เห็นความสำคัญยังพอว่า

แต่ไม่คิดจะรักษาโรคฝีดาษให้หายโดยเร็ว ยังจะแพร่เชื้อให้ผู้อื่นต่อไปอีก”

กัววินชีเจ็บช้ำน้ำใจยิ่ง นางกล่าวเสียงสั้น

“ท่านอย่าเพ่งโกรธ โรคที่ข้าเป็นอยู่นี้หาใช่ฝีดาษไม่...”

“ว่าอะไรนะ”

เนตรหงส์ของชายหนุ่มเบิกโพลง ข้างหูคล้ายมีแต่เสียง
อื้ออึง

“หากท่านมิได้เป็นฝีดาษ แล้วตุ่มแดงที่ขึ้นตามร่างกาย...”

กัววินชีน้ำตาคลอเบ้า

“เป็นยาบางชนิดที่ข้าแอบกินเข้าไปจนทำให้เป็นเช่นนี้”

“ท่านเสียสติไปแล้ว!” หัวหนานเฮ่อทั้งตกใจทั้งโกรธขึง
ตวาดเสียงดัง

“หากเป็นเช่นนี้จริงก็เท่ากับหลอกลวงเบี่ยงสูงแล้ว!”

บทที่ 431 สามีนาง

ยังมีชีวิตอยู่

“ท่านอ๋อง ท่านตำหนินายหญิงของป่าวผิดไปแล้ว”

จื่อฉีเห็นนายหญิงของตนถูกชายที่รักเข้าใจผิดอีกครั้ง ทั้งความเข้าใจผิดครั้งนี้ยังเกิดจากความบกพร่องของเขาเอง นางอดเห็นใจนายหญิงไม่ได้จึงตอบโต้

“ท่านอ๋อง รู้หรือไม่ว่าที่พระสนมทำเช่นนั้นก็เพราะ...”

“หุบปาก...”

ก๊อวินชี้ชัดจังหวะการพูดของนางกำนัลผู้ดูแลตำหนัก น้ำตาเริ่มเอ่อล้นออกมา

“ให้ข้าอธิบายกับท่านอ๋องเอง เจ้าออกไปก่อน”

จื่อฉีประสานมือโค้งคำนับ ก่อนจะผลักประตูออกไป

เหตุการณ์นี้นับว่าฉุกเฉิน หัก แม้ภายหลังออกจากวัง มาแล้ว ก๊อวินชี้กับกู่ตี้จะช่วยกันวางแผนว่าจะพบกับหัวหน้า-

เฮ่ออย่างไรดี แต่พอมาเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ก็นับว่าเหนือความคาดหมาย

เมื่อครูจื่อฉีบังเกิดความวู่วาม คิดจะเปิดเผยเรื่องราวออกมาให้หมดสิ้น

แต่ก๊อวินชีคำนึงถึงว่าความทรงจำของสามียังไม่ฟื้นคืนดี หากรีบร้อนจะยิ่งทำให้เสียการจึงสั่งให้นางออกไปก่อน

ภายในห้องเงียบยิ่ง

หัวหนานเฮ่อหน้าบึ้งตึง ก้าวเท้าขึ้นหน้าซำๆ เนตรหงส์ที่เก็บงำความไม่พอใจไว้มองไปทางหัวเตียง

“อย่างไรต่อเล่า เมื่อเห็นว่าแผนการล้มเหลวจึงไล่สาวใช้ออกไปเพื่อจะได้ขอร้องข้าด้วยตัวเอง ให้ข้าแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นกระนั้นรี”

เขาไม่เคยคาดคิดว่า เพราะความเป็นห่วงจนอุตส่าห์ตามมากลับทำให้เขาต้องมาพบเจอกับเรื่องเหลวไหลเช่นนี้

ก๊อวินชีก้มหน้าลง น้ำตาลอกล่อเป้าขณะกล่าวเสียงอ่อน

“ไยเสด็จอาไยจึงไม่ถามข้าก่อนว่าการทำเช่นนี้มี
จุดประสงค์ใด”

คำเรียกขาน ‘เสด็จอา’ ที่ออกจากปากอย่างแผ่วเบาฟังดู
อ่อนโยนราวปุยพยับ แต่ลงที่หัวใจของชายหนุ่ม

หัวหนานเฮ่อพลันรู้สึกหัวใจสั่นไหว คล้ายสายน้ำสาดลง
บนไฟโทสะอันแรงกล้าจนมอดดับไปกว่าครึ่ง

หัวหนานเฮ่อถอนหายใจ รวบชายเสื้อแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

“ก็ได้ เชิญว่ามา หากมีเหตุผลพอฟังขึ้น เรื่องวันนี้ข้าจะ
ถือว่าไม่เคยเกิดขึ้น”

ก๊อวินซี[†]ใช้มือกำผ้าห่มไว้แน่น สองตาเบิกโพลง

“เพราะข้า...ไม่ต้องการจะถวายเป็นตัว!”

น้ำเสียงยังคงแผ่วเบาเช่นเคย แต่กลับมีน้ำหนักพอจะ
ทำให้ชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงความเด็ดเดี่ยวของนาง

เขาตกใจจนถอยห่างจากหัวเตียง หัวคิ้วขมวดมุ่นมาก
กว่าเดิม

“ฝ่าบาททรงรักท่านปานดวงใจ โฉนจึงได้...”

หัวหนานเฮ่อเอามือกุมขมับด้วยความมึนงง

เขายังจำได้ติดตา วันนั้นฮ่องเต้อุ้มสนมผู้เลอโฉมออกจากเกี้ยวหาม ยามนั้นทั้งคู่สบสายตากัน เปี่ยมด้วยความเสนหา เหลือล้น ความรักที่แสดงออกต่อกันล้วนทำให้คนรอบข้างอิจฉา

โลกนี้จะมีสตรีคนใดบ้างที่ไม่ต้องการถวายตัว ไม่ต้องการขึ้นพระแท่นมังก์รเพื่อจะได้ปรนนิบัติฮ่องเต้ หากได้เป็นคนโปรดเพียงหนึ่งเดียว เสวยสุขเหนือหญิงใดทั้งปวง สำหรับการเป็นพระสนมแล้วมิใช่เกียรติอันน่าภาคภูมิใจหรือ

“พระสนมแอบกินยาต้องห้ามจนร่างกายเต็มไปด้วยตุ่มหนองเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงการถวายตัวนะรี”

สีหน้าหัวหนานเฮ่อคล้ายไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

ก๊อวินชี้ได้แต่ยิ้มเจื่อน

“เสด็จอาคงเคยได้ยินมาแล้ว ก่อนข้าจะเข้าวัง ข้าเคยแต่งงานมาก่อน...”